A°. 1831. N°. 3.

SURINAAMSCHE COURANT.

ZATURDAG, DEN 8sten JANUARIJ.

PARAMARIBO.

NOTIFICATIE.

Van wege het Gemeente Bestuur wordt bij deze bekend gemaakt, dat de prijs of taxa van het Brood tot zoo lang daarin geene verandering zal worden gemaakt, is bepaald, als:

Van een BROOD, moetende wegen
7 *Oncen* en ¼ *Lood*, op . . . 8 Centen.
Van een BROOD, moetende wegen
3 *Oncen* 1 en ⅛ *Lood*, op . . . 4 »

Wordende aan alle Broodbakkers wel uitdrukkelijk aanbevolen, zich daarna stiptelijk te gedragen, op poene als tegen de overtreders is vastgesteld.

En is de Baljuw en Commissaris van Policie met de strikte handhaving dezer belast.

Paramaribo, 6 *Januarij*, 1831.

De fungerende Secretaris bij het Gemeente Bestuur,
G. S. DE VEER.

BURGERLIJKE STAND.

Gedurende de maand *December* zijn geboren:

Van het Mannelijk geslacht 7 personen.
« « Vrouwelijk « 6 «
13

OVERLEDEN.

Van het Mannelijk geslacht 13 personen.
« « Vrouwelijk » 8 «
21.

Gehuwd: 1 paar.

OVERLEDEN.

Gedurende de maand *December* 1830.

Den 1sten, *Alida van Wiel*, oud circa 64 jaren.

Den 3den, *Cornelis Christiaan Palm*, oud 97 jaren.

Den 5den, *Paulina Catharina Jacquelena*, oud 1 jaar, 8 maanden en 7 dagen, dochter van *Tina van Coronel*.

Den 6den, *Fredrick Louis Jurgen Nahar*, oud 1 maand en 6 dagen, zoon van *Marta Sophia Rens*.

Den 8sten, *Willem Fredrik Meijer*, oud 58 jaren.

Den 9den, *Charles R. Haijnes*, oud . .

Den 11den, *Pierre Delphinus Scholtzborgh*, oud na gissing 43 jaren.

Den 13den, *Hendrik Thomas Meijtt*, oud 1 maand en 20 dagen, zoon van *Mietje van C. van Geunie*.

Den 14den, *Johanna Francina Blick*, oud 100 jaren.

Den 15den, *Gerrit Hendrik Noordstrom*, oud 35 jaren. (Milit. Hosp.)

Den 16den, *Benjamin Isaij Abrahams*, oud 6 jaren en 9 maanden, zoon van *Isaij Abrahams Senior*.

Den 17den, *Isak*, oud 3 maanden en 19 dagen, zoon van *Samuel Soesman*.

Den 19den, *Semica Princes Judika van S. C. van Saffin*, oud 80 jaren.

Den 20sten, *Abraham Philip Ruderer*, oud 22 jaren.

Den 26sten, *Johanna Catharina van der Steede*, oud 46 jaren.

Idem, *Johanna Jacoba Affourit*, oud circa 28 jaren.

Den 28sten, *Judith*, oud 13 jaren, dochter van *Moses Cohen Nassij*.

Idem, *Leonard Bernhard Hoopstad*, oud 5 dagen, zoon van *Coba van Candase van Lieulefit*.

Den 30sten, *Johannis Thiemeijer*, oud 20 jaren.

Idem, *Gerard de Veer*, oud 31 jaren en 13 dagen.

Den 31sten, *Sophia Wilhelmina Gelderlen*, oud 5 maanden, dochter van *Marcus Johannis Gelderlen*.

MENGELINGEN.

DE ARME MARIA.

(*Eene ware Gebeurtenis.*)

Op den weg van *Thurles* naar *Cashel* in *Ierland*, vindt de wandelaar dikwijls op muren en posten der deuren geschreven: *Arme* MARIA. Het woord *arm* schijnt den Ierschen Landman het geschiktste woord te zijn, om medelijden en medegevoel uit te drukken. Naar mate de Reiziger *Cashel* nadert, vermeerderen deze getuigenissen van het lijden der arme MARIA, en als hij de reden hiervan vraagt, dan zullen allen, die hij ontmoet, zijne nieuwsgierigheid voldoen, want allen weten de geschiedenis, der *arme* MARIA.

De hoogmoed bepaalt doorgaans het geluk, tot den engen hem bekenden kring, en gelooft dat ellende het erfdeel is van alle degenen, die buiten de grenzen van zijn geboorteland wonen, en bij deze ellende voegt hij, zonder bedenken, barbaarschheid en slavernij. De stille waarnemer zal steeds bij het gadeslaan van verschillende landen vinden, dat velen, zoowel de beschaafdste als de ruwsten, met trotschheid staande houden, dat zij een uitsluitend regt op kundigheden en deugden bezitten. Wanneer landen door zeden, taal en wetten gescheiden zijn, dan kan dit vooroordeel somtijds van eene goede uitwerking zijn, men kan weinig ter verdediging van hetzelve zeggen, daar, waar dezelfde Koning regeert, dezelfde taal gesproken wordt. *Engeland* en *Ierland*, door de natuur bestemd, om als man en vrouw elkanderen wederzijds te ondersteunen, en gelukkig te maken, koesteren helaas! beide zulke ongegronde vooroordeelen; dat zij weinig meer van hunne wederzijdsche gewoonten en zeden weten, dan de Zuidzee-Eilanders van die der Kalmuksche Tartaren.

Het besluit van eenen Engelschen, die de vreugde en deugden van het met hem vermaagdschapt Eiland meent te kennen, is in zijn eigen oog zeer bondig en voldoende. Een *Ier* is een bijgeloovige hals; een *Ier* eet bijna niets dan aardappelen, dus sterft hij van honger, en zijne ellende is ontwijfelbaar.

Maar hoe ongunstig men ook moge oordeelen, er wordt echter nog stil geluk in *Ierland* gevonden, en het is slechts te bejammeren, dat de waardij van hetzelve niet genoeg geschat, en dat het dikwijls wordt opgeofferd, om door dwaze plannen medegesleept, rust en levensgenot te verliezen. Vele voorbeelden kunnen dit bevestigen, maar dat der *arme* MARIA zal voldoende zijn.

Twintig Iersche morgen land, met een met riet goed gedekt huis of liever hut, maakten de kleine bezitting van JACOB WILSON uit. Tegen Kersmis, werd het huis steeds schoon gemaakt, en de vier hooge boomen, die het omringden, gaven het eene gedaante van gemak, dat Iersche woningen, vooral der mindere klasse, weinig vertoonen. Bij eene naauwkeurige beschouwing vond men in hetzelve iets van Engelsche netheid, een kleine stal voor één paard of koe, stond op de eene zijde, en te en het westen een tuintje voor groente en bloemen, en voor het huis lag een schaduwrijk dorenbosch, dat de heilige bron tegen de stralen der zon beschutte, want in *Ierland* zijn alle bronnen aan den eenen of anderen heiligen gewijd. Men moet echter toestemmen, dat, hoewel eene oppervlakkige beschouwing der woning van WILSON, een denkbeeld van vlijt opleverde, men echter dra ook verscheidene teekenen van berispelijke slordigheid ontdekte. Eene oude kar, diende tot eene deur voor den tuin, de uitwazemingen van eenen meshoop, geluigen van JACOBS zucht om te rooken, en te praten. Evenwel werd dit kleine eigendom van jaar tot jaar verbeterd, de sloten werden opgehaald, en akkers beploegd, die sedert onheugelijke tijden braak hadden gelegen, en alle landlieden erkenden, dat JACOB de ijverigste man in de Gemeente was, hetwelk hij, zoo als men bespeurde, aan zijne kinderen, zijnen zoon JACOB en zijne dochter MARIA, te danken had.

De oude WILSON, was reeds twintig jaren gehuwd, zijne vrouw had hem twee kinderen, eenen zoon en eene dochter geschonken. Hij had het grootste gedeelte van zijn leven met een ongunstig lot moeten worstelen, was met vodden gekleed geweest, en had van aardappelen geleefd; maar toen zijne kinderen grooter werden, had eene familie in de nabijheid, die gelukkig lang genoeg in deze streek bleef, om hare tegenwoordigheid te doen bespeuren, zich over MARIA erbarmd. Door de verkeering met deze beschaafde lieden, had zij eenig denkbeeld van beschaving gekregen, dat echter niet sterk genoeg was, om haar onvergenoegd te maken met haren staat; en evenwel krachtig genoeg om haar lust tot verbetering van denzelven in te boezemen. Zij kreeg boeken, waarvan zij zich op de beste wijze bediende, en bloemzaad, dat zij zaaide. De vorderingen der beschaving, vertoonen zich in bijzondere personen, gelijk in de natien, — zij groeijen bijna onmerkbaar en allengs, het bezit van een voorwerp doet den wensch naar een ander ontstaan. Van haren tuin, ging MARIA over tot hare woning. Zij had de verrukkende schilderingen bewonderd, die zij in hare boeken van landelijke gelukzaligheid en vermaak vond, en haalde haren broeder over, om zich met haar ter verbetering van de oude woning te vereenigen. Hij dekte het huis op nieuw met riet, en wittede het geheel van buiten, terwijl MARIA het van binnen reinigde, en ordende. De oude lieden, schenen in het eerst niet zeer te vreden te zijn met deze nieuwigheden, maar daar MARIA door alle buren bewonderd werd,

zoo verzetteden zij zich niet meer, tot zij eindelijk door ervaring leerden, hoe zeer eene verstandige vlijt het genot des levens kan verhoogen. De vader verspilde minder tijd met rooken en praten, en hielp zijnen zoon in den landbouw, terwijl MARIA en hare moeder het genoegen van haren staat door nieuwe bronnen trachtten te vermeerderen. Nu snorde voor het eerst het spinnewiel in de keuken van WILSON, en behalven wat zij ter kleeding van vader en broeder bijdroeg, verscheen MARIA elken Zondag, in een net gewaad, dat zij van den opbrengst harer werkzaamheid gekocht had.

In hare buurschap woonde een jongman, LAMBERT genoemd, zeer geacht uit hoofde van zijne vlijt en matigheid, hij bewerkte eene kleine Huur-Hofstede voor zijne moeder, die hem eene goede vrouw wenschte te geven, en hierover den Priester raadpleegde, die MARIA WILSON met warmte aanprees.

Door middel van den goeden Geestelijken, leerden de jonge lieden elkanderen kennen en beminnen. Zij spraken over het geen zij in het vervolg doen zouden, berekenden, hoe gemakkelijk zij de huur konden betalen, en hoe goed het hunne ouders hebben zouden. De bruiloftsdag was bepaald, zij gingen zamen naar de stad, om bruiloftskleederen te koopen, keerden terug, en zaten, als de gelukkigste menschen bij den haard van WILSON, — om nooit weer een gelukkig oogenblik te beleven.

LAMBERT, stond gereed om naar zijn huis te gaan, toen hij plotsling door eenen troep van binnenstuivende menschen werd terug gestoten. Hun gelaat was door nedergeslagene hoeden bedekt, en zoo kunstig vermomd, dat niemand hun kon kennen. Sommige waren gewapend met stokken, andere met verroeste geweren, en weder andere droegen zwaarden van alle vormen.

Een hunner, die toonde dat hij hun hoofd was, door met zijn geweer op den grond te stampen, verklaarde de reden van hun bezoek. Zij waren, zeide hij, bezig om wapenen te zoeken, maar daar zij onbekend waren in deze streek, verzochten zij, dat WILSON hen naar de huizen brengen zou, waar wapenen te vinden waren. De gansche familie verzette zich echter tegen zulk een verzoek. De jonge WILSON had een geweer, dat hij hun gaarne wilde overlaten, maar om onbekende menschen, te ondersteunen in hun oogmerk, om hunne buren te berooven, dit was een voorslag in welke de oude WILSON nimmer kon bewilligen. MARIA was sprakeloos van schrik, maar hare moeder stond haren man getrouw bij, in zijne weigering. »De hemel weet, zeide zij, hoe vele ellende zulk eene dwaze en razende onderneming reeds berokkend heeft. Er is reeds bloed genoeg door deze jagt op wapenen verloren, en het was beter, dat zulke rondloopers te huis bij vrouw en kinderen bleven, dan eerlijke lieden zoo ontijdig te storen. Het verwondert mij niet, vervolgde zij, dat wij telkens van het geregtelijk verkoopen van goederen hooren, en dat bij elke zitting van het Geregt galgen opgerigt worden, want nooit kunnen zulke daden iets goeds baren, zegt onze Priester, die, God zegene den man, u van den altaar behoorde te bannen.

WILSON beaamde het gezegde zijner vrouw, radende de roovers ernstig, om van zulk eene roekelooze onderneming af te zien, en eindigde zijne redevoering met te verzoeken, dat zij zouden gaan zitten, dewijl er een flesch brandewijn tot hunnen dienst was. »Houdt uwen brandewijn, zeide een hunner, gij laffe kerel, en in denzelven oogenblik, haalde hij het masker van zijn gezigt, de overige volgden zijn voorbeeld, en WILSON zag nu tot zijne verbazing, de buren, die hij allen kende, behalven hun hoofd, dat steeds tot zulke ondernemingen uit afgelegen streken gehaald wordt, op dat men zijne stem niet zou herkennen.

Allen vereenigden zich nu om WILSON en zijne familie te verwijten, dat zij de goede zaak verzaakten en weigerden met hen de gevaren en voordeelen te deelen. Zij gaven hun te kennen, dat zij den volgenden dag het verbond zouden moeten bezweren, dewijl zij niemand konden veroorloven dit te weigeren, zonder hem terstond te vermoorden. WILSON kende de gevolgen van den tegenstand te goed, en hoewel hij de Praktijk veroordeelde, zoo keurde zijn beperkt verstand de theorie evenwel goed. De gevolgen waren te verwijderd voor zijn bekrompen oordeel, maar hij had van zekere voordeelen gehoord, en dit was voldoende om hem te overtuigen. Hij kende voorbeelden van pachterijen, die de vorige huurder behield, om dat niemand het durfde wagen meer te bieden, en van tienden, die men uit vrees voor wraak niet opeischte. Bovendien kon hij den scheldnaam van lafaard en spion niet verdragen, want een Iersche boer zal liever den wreedsten dood verduren, dan voor een lafhartigen of verspieder gehouden te worden.

De roovers dwongen nu LAMBERT en de beide WILSONS hen te verzellen, terwijl zij MARIA en hare moeder aan den schrik van haren vreesselijken toestand overlieten. De uren des nachts gingen langzaam voor haar voorbij, gelijk voor eenen ter dood veroordeelden, die pardon verwacht; ieder windje, dat de boomen deed ruisschen, dreef MARIA naar de deur, om te zien of zij terugkeerden, maar het eene uur verliep na het andere, en noch vader, noch broeder, noch beminde verscheen. Moeder en dochter weenden en baden beurtelings, zij riepen alle heiligen aan, en verwachtteden de terugkomst der hunnen ieder oogenblik, iedere mislukte verwachting verwekte nieuwe hoop of deed den schrik eener verhitte verbeeldingskracht ontwaken.

De roovers hadden zich meester gemaakt van eenige oude en onbruikbare geweren, en trokken naar een huis op eenigen afstand gelegen, toen zij plotslings eenen troep soldaten ontmoeteden. De luitenant plaatste zijne manschap aan beide zijden van den weg, met bevel om de roovers in te sluiten, als zij doortrokken.

Krijgstucht vermag meer dan sterkte en moed, de roovers kwamen, de soldaten gehoorzaamden den last van hunnen bevelhebber, de oproermakers verdedigden zich wanhopig, maar waren eindelijk genoodzaakt voor het bedaard overleg der krijgsknechten te zwichten, die nu hunne gevangenen telden, en hunne namen bij een ontstoken licht opschreven. WILSON hoorde nu, dat zijn zoon en vijf andere in het gevecht gesneuveld waren.

MARIA's angstige verwachting werd den volgenden morgen door de treurige waarheid vervangen. De gansche streek was in eene vreesselijke beweging, en daar velen deelden in het lijden van MARIA, zoo droeg zij dit met meerderen moed. Zij had haren broeder verloren, maar andere waren van vader of echtgenoot beroofd. Bovendien was het gevoel van MARIA niet te vergelijken bij dat van hare moeder, de wanhoop van deze vrouw verpligtte haar alle krachten in te spannen, om door redenering en godsdienst haar te troosten, en hierdoor verminderde thans de scherpte van hare eigene smart. Hoe vreesselijk ook het gevoel was, zoo had het evenwel nog erger kunnen zijn, haar broeder was dood, maar haar vader leefde nog, ook haar bruidegom was nog behouden, en zij moest dankbaar zijn, dat ook deze niet gesneuveld waren. Het is waar; zij zaten in de gevangenis, maar zij waren immers onschuldig en moesten ontslagen worden, zoodra hunne onschuld bewezen was.

(Het vervolg en slot hierna.)

ADVERTISSEMENTEN.

De Boekhouder Contrôleur van *Suriname*, brengt ter kennis van de *Patentpligtigen*, dat de, ingevolge art. 2 der Ordonnantie op het Patentregt (zie Gouvernements-blad van het jaar 1829, No. 22), ten Kantore van den Algemeenen Ontvanger kosteloos verkrijgbare, en vervolgens, *behoorlijk ingevuld*, in te leveren Declaratoiren ter bekoming van *Patent*, ter Generale Contrôle van Financiën dagelijks (uitgezonderd des Zondags) op de gewone kantoor-uren zullen worden aangenomen, tot den bij voornoemd artikel bepaalden dag, zijnde den *laatsten* dezer maand.

Paramaribo, 6 Januarij, 1831.

De Boekhouder Contrôleur voornoemd,

CH. LEERS.

HIJPOTHEEK.

Den 30 December 1830. De Wed. J. J. GOEDMAN, geb. ABRAHAMS, Eerste Hijpotheek, op het Huis en Erf, op den hoek van de *Zwartenhovenbrugstraat*, La. D. No. 423, en 17 stuks Slaven, met namen: *Doortje*, *Driessie*, *Antje*, *Adriaan*, *Blanka*, *Jansie*, *Sibelle*, *Marius*, *Henij*, *Antje*, *Leentje*, *Colijn*, *Anna*, *Robijn*, *Figaro*, *Arriette* en *Caprice*, ten behoeve *Weesmeesteren der Algemeene Wees-, Desolate en Onbeheerde Boedels Kamer dezer Kolonie.*

Paramaribo, 6 Januarij 1831.

De fungerende Secretaris,

G. S. DE VEER.

WEESMEESTEREN DER NEDERLANDSCHE PORTUGEESCHE ISRAËLITISCHE GEMEENTE alhier, in relatie als beheerende den boedel wijlen ARON VAZ FARRO, zullen op Donderdag, den 13den dezer, ten huize van, en door den Vendumeester J. E. LIJONS, publiek verhuren: diverse bekwame Huis Slaven, aankomende voormelde boedel.

Voorts nog een Mulat, zijnde *Kleerenmaker*, en eene Negerin; aankomende den boedel wijlen BENJAMIN ROBLES DE MEDINA.

Zullende de conditien van Verhuring, bij tijds, bij voormelde Vendumeester *ter visie* liggen.

Paramaribo, 6 Januarij 1831.

MOSES DASILVA SOLIS,

Gezw. Klerk.

SCHEEPS-TIJDING.

BINNENGEKOMEN.

Den 30sten December 1830, de Nd. Am. Brik *Fair Trader*, Kapt. J. CLARKSON, van Caijenne.

Den 3den dezer, de Nd. Am. Brik *Levant*, Kapt. JOSEPH FOSTER, van Glocester.

Idem, de Nd. Am. Brik *Lucij Ann*, Kapt. J. WATERHOUSE; van Portland.

UITGEKLAARD.

Den 29sten December 1830, het Schip *Columbus*, Kapt. J. M. JANSEN, naar Rotterdam; lading: 249 vaten Suiker, 4 vaten en 26 balen heele Koffij, 22 balen gebr. Koffij, 65 balen sch. Katoen, en 62 vaten Rum.

Den 31sten, het Schip *Joannes Arnoldus*, Kapt. P. J. KERKHOVEN, naar Amsterdam; lading: 337 vaten Suiker, 55 balen sch. en 14 dito vuile Katoen, 4 balen Cacao, 1 kist Indigo en 9 vaten Arraroet.

Idem, de Nd. Am. Brik *Fountain*, Kapt. S. WATERHOUSE, naar Portland; lading: 257 vaten Malassie.

Ter Drukkerij van de Gezusters SERRES.